

zelo odlično mesto. On je bil, ki nam je razkril tajnost zrcalne dvorane in skril mene v tole sobico, ne da bi kdo od ostalih meščanov kaj slutil. Priskrbel mi je obleke. Erlen in Medo pa stanujeta v nekem drugem prostoru. Na mojo željo je uredil Erlen telefonsko zvezo med nami. Aparaturo je izdelal v začudenje mojega esterskega pokrovitelja čisto sam. Ni sicer prav točna, toda svojemu namenu prav dobro služi. Meda lahko vsak trenutek pokličem k sebi, on mi streže in mi prinaša jedila in pijače. Lahko pa grem, kakor sem vama že povedala, tudi na vrt na sprehod. Toda verjemita mi, vse skupaj ni prav nič drugega kakor navadno ujetništvo.«

»Kako se imenuje tisti meščan Estere, ki te varuje?« je vprašal Branko.

»Don Fernando,« je odvrnila Cvetana. »Vedeti namreč morata, da je ta mož pri potopu mesta izgubil svojo hčerko. Trdi, da sem zelo podobna temu otroku in zato je z lastno življenjsko nevarnostjo rešil mene in moja tovariša pred gotovo smrtjo. Radi tega me tudi noče izpustiti! On sam bi nam lahko pomagal k begu, ampak tega

ne napravi. Nasprotno! Onemogočuje ga. Po njegovem mišljenju je morda to dobro, toda...«

»Toda ti se moraš počutiti, kakor da bi te stražil duh,« je končal Tomo Cvetanin stavek.

»Tako nekako je,« je odvrnila. »Vsi prebivalci Estere so nekoliko neprijetni in če mi don Fernando tudi dobro hoče, se ga včasih vseeno nekoliko bojim. Glejta, ker nisem nikdar opustila upanja, da bi enkrat spet prišli sem radovedni zemljani, sem si s pomočjo Erlena uredila skriven vhod v mojo sobico. Človeško roko, ki jo je Erlen našel v neki stenski duplini, smo namestili namesto kljuke. Rekla sem vama že, da naj bi to bil nekak preizkus hrabrosti jetnikov, ki so jih prebivalci Estere zaprli v zrcalno dvorano. No, vidva sta ga prestala in mislim, da bomo lahko enkrat skupaj odšli iz tega morskega sveta!«

»Na vsak način tvoj pokrovitelj ne sme izvedeti ničesar o najini navzočnosti,« je menil Branko. Nato so si dali vsi trije svečano roke in obljubili, da bodo pogumno držali skupaj, naj pride kar hoče.

(Dalje prihodnjič)

MIHECU SE SANJA O PSIČKIH

**Naš Mihec je prijatelj psov,
a mama jih ne mara:**

**„Samo nesnago v hišo bi
nosila pasja para!“**

**Pri stricu pa imajo vrt
in dva prelepa psička,
zato zahaja Mihec rad
na dom gospoda strička.**

**Ondan je zopet k njemu šel:
„O psih sem sanjal snoči;
kako so bili srčkani,
povedati ni moči!“**

**Pa vendar je pripovedoval
in živo vse opisal,
potem pa striček risar mu
te sanje je narisal . . .**